

fus isa mülle nii ütles, olin ma foguni armetu ja väeti. Ei ma julgenud enam sellegiga lönelda, et tellegi filmi waadata. Nagu oleksin ma mõne õela teo ära teinud, wõi tabakšin midagi paha lähema aja sees ära teha ning kartusse, hirmu ja häbi joon oli mul näol ja rinnus. Mitte üksi isa ja ema eest ei häbenenud ma, ka iga wõõra ees, isegi enda sulase ning füla larjatse ees lõin ma filmid maha, nagu teatrisad nemadki mu ülelohi tegu ja naeratissad mind. Enne olin ma sagedaste Pealme talus fäis nud Mihkliit waatamas. Nüüd fäisju ennemaste weràsta maad ümber füla, tui et ma Pealme wäravast oleksin mõöda läinud. Ja ometigi polnud meie Mihkliiga mitte ühle halba sõna wahetanud. Kosimisest üleüldje polnud meil sahel missaig juttu ja Viini kosimisest alles dige sugugi mitte.

„Mis me oma Reinuga ometi peame peale haffama,“ kuulsin ma übel öhtul ema iha lähest sängis füsiwat; ta on ära nõiutud?“

„See ta füll näib olewat. Mina ei saa temast fa aru. Arwasin esmalt, et ebs pojul on ta ju uaeje wõtmiise üduund peas teerlemas. Ta näis illa üle aja seda kooli - Viinut nii miilustama. Ütlesin forra talle ta ju, et ta ometi mees oleks ja losja läbels, tui sing sealt poolt vigistab. Aga fest ajast jaadik pois weel valbim oma vlemijes.“ Nii wastas mu isa ja õnnelks olli ta nii unine, et selle peale magama jäi.

Mull fäis fülm ja palaw üle ihu seda lühilest orutamist kuulded. Rõigel ööl ei saanud ma filmi kinni ja enne ega párast ei mälete ma enam, et mull nii väljetat ööd oleks olnud kui seelord. Enne häbenestin ma ainult pâew ajal, nüüd tundsin, kuda ööselgi mu filmid alla waostswad, nagu waataks leegi mu otsa. Viimats arwasin ma isegi, et ma ära nõiutud olen. Rõidumist polnud meie petes minu noorel põliwel nii raste mitte uskuda, fest mu isa iha oli ilmadetegija nime all weel párast surma mõnda aega kuulus ning ta olla ka, nii lönelewad weel praegu fülas wanad naesed ja usuwad seda, nõidumist osanud.

Hea füll, mina uskusin sel pubul ka, et leegi on mind ära nõidunud ja olin wâga õnnetu.

Suvi sündames übel ilusel pübabäisel pâewal ütles ema mülle:

„Poeg, läheme kooli Hantsu waatama. Ta olla wâga raskeste kondiwalus maas.“

Ma polnud oma kooliajast saadik enam jalaga koolile saanud. See kutsmine ema suust wõõrastas mind. Aga ma olin viimasel ajal nii fölik mõtlemised ja arwamised förwale jätmud ja waatarâklimist polnud ma ülepea lunagi oma wanemate, ei isa ega ema vasta öppinud, nii panin sõnalausumata pübabäewa suue selga ning ümmarguse wiltkübara pâbe ja sammustin ema taga nagu tema wari koolimaja poole. Mida lähemasse meie koolimaja juurde jõudsite. seda aramaks läks mo meel. Ma astusin tase mälist, nii et ema minust hea tâksi teed ette jõudis. Koolimaja ees ootab ta mind ja küsits naerates: „Kas wâsisid ära?“

„Gi wâstnud, aga ma jänin niisama waatama.“

„Vâbme siis nüüd siisse.“

Astutme siisse. Ema ikka ees, mina tasaleste taga järel. Ees toas polnud ledagi inimest. Tübijad koolivägvid seitswad seinte ääres übeteise otsas bunniliuk. Meie siisse astumist polnud ta wist ükski kuulnud, fest leegi ei tulnud meile vasta. Ema astus mõne sammu kesket tuba ja latsus kohatada. See ei läinud mitte hästi korda. Dotasime visut aega. Nüüd läksis ema mind ulje uueste lahti teba ja tugewaste kinni vanna. Ma töötasin läksku. Aga wist ei lükkanud ma ta nüüdki ust mitte lüllalt lõwaste kinni, et vanku oleks laugemasse kuulda olnud, fest meid jääti uueste ootama. Ema astus sõlle mõne sammu koolimeistri kambri üsse poole. Tee veal tuli talle koolitoa abju alt sirju lass vasta nurudes ja faba forus. Ema summardas ja paitas seda looma:

„Sa hea loom! kas hiirestd püüad ka?“ küsits ema faunis kuuskawa bealega. Rõigiti ei läinud see kutsmine mitte fassit sobita, waid vidi koolmeistri vererahwale kuulama, et külalised eestvaas ootavad.